

efter några få år måste aflåta sin jernväg till staten, det gifvetvis är fördelaktigare att utan begagnande af ett kortare uppskof få uppgörelsen, som i alla händelser snart måste ske, afslutad.

På grund af hvad jag sålunda anfört, får jag vördsamligen föreslå:

att Riksdagen behagade hos Kongl. Maj:t anhålla, att underhandlingar inledas med egarne till Stockholm—Vesterås—Bergslagens och Sala—Tillberga jernvägar om nämnda jernvägars inköpande för statens räkning, samt att redogörelse för dessa underhandlingar med derpå grundade förslag till eventuella inköp måtte, så fort ske kan, för Riksdagen framläggas.

Stockholm den 26 januari 1900.

J. F. Nyström.

N:o 27.

Af herr **Törner**, *angående skrifvelse till Konungen i fråga om upphäfvande af gällande stadganden om inteckningsförnyelse.*

Sedan flera år tillbaka hafva klagomål försports öfver lagens föreskrift rörande inteckningsförnyelse, Att dessa klagomål under sist förflutna åren i väsentlig mån ökats, torde nog för en hvar bland kammarens ledamöter vara ett känt förhållande. Inom Riksdagen hafva också tid efter annan motioner väckts om upphäfvande af stadgandet om intecknings förnyelse.

Att olägenheterna af detta stadgande äro många, kan väl ej heller med fog förnekas.

Redan den utgift, som blir en följd af intecknings förnyelse för enskilda fastighetsegare, är mången gång afsevärd. Af större betydelse är den dock för flera penninginrättningar, särskildt våra hypoteksföreningar. Sålunda belöpa sig omkostnaderna inom Smålands m. fl. provinser hypoteksförening för inteckningsförnyelser årligen i medeltal till 25,000 kronor, hvartill derjemte komma betydande omkostnader för upprättande af förnyelselängder öfver inteckningar till cirka 30,000 låneakter. Då flere af dessa akter äro försedda med många inteckningar, kan man lätt föreställa sig vidden af detta arbete, hvilket hädanefter, så länge nuvarande lagstadgande eger bestånd, nödvändiggör behovet af ett väsentligt ökad förvaltningsbidrag af delegarne.

Tager man vidare i betraktande, att vid uppgörandet af dessa längder någon eller några bland så många inteckningar möjligen kunna förbises, framstår en annan och mera betydande olägenhet, den stora ekonomiska risken för vederbörande tjänsteman eller, vid oförmåga för honom att undanrödja densamma, för hypoteksföreningen, d. v. s. låntagarne.

En dylik af flera skäl lätt förlåtlig underlåtenhet kan för den enskilde långifvaren blifva lika med ekonomisk ruin.

En annan och ofta framhållen samt mycket beaktansvärd olägenhet är svårigheten under nuvarande förhållanden att i utlandet belåna inteckningar och på så sätt åt vårt land anskaffa penningar, genom hvilka jordbruket och industrien skulle kunna möt en lägre ränta än inom landet erhålla ett välbehöfligt och gagnande rörelsekapital.

På grund af hvad jag sålunda anför, får jag härmed vördsamligen hemställa,

det Riksdagen ville i skrifvelse anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes taga under nådig ompröfning, huruvida icke nu gällande lagstadgande, att inteckning skall för dess bibehållande vid gällande kraft hvart tionde år förnyas, må kunna upphävas, samt, derest sådant finnes kunna ske, vidtaga nödiga åtgärder för en lagförändring i detta syfte.

Stockholm den 28 januari 1900.

A. G. G. Törner.